

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **T. Ch.**, bytem F. 522/10, O., zastoupeného Mgr. Alexandrou Langošovou, advokátkou se sídlem Pavelčákova 20, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2011, č. j. KUOK 46318/2011, sp. zn. KÚOK/26757/2011/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2011, č. j. KUOK 46318/2011, **s e ruší** a věc **se** žalovanému **v r a c í** k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupkyně Mgr. Alexandry Langošové náhradu nákladů řízení ve výši 7.760 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, ze dne 4. 5. 2011, č. j. KUOK 46318/2011, sp. zn. KÚOK/26757/2011/ODSH-SD/310. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 27. 1. 2011, č. j. SMOL/015851/2011/OARMV/PD/Tom, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že „*dne 23. 9. 2010 v 16:20 hodin v O. na ulici P. nebyl při řízení motorového vozidla tovární značky Renault, RZ: X, za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem.*“ Za tento přestupek byla žalobci podle ust. § 22 odst. 9 s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

V žalobě namítal žalobce, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a trpící podstatnými vadami řízení, které jej závažným způsobem poškodily a vedly k nesprávnému rozhodnutí. Žalobce má za to, že v řízení byla závažným způsobem porušena jeho procesní práva, zejména porušením zásady rovnosti účastníků a zásady vyšetřovací. Žalobce v řízení před Magistrátem města Olomouce k prokázání svého tvrzení ohledně toho, že byl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, navrhl provedení důkazu výsledkem pana T. M. a k prokázání svého tvrzení, že druhý policista, Z. H., se v danou chvíli věnoval jinému řidiči, a tudíž nemohl sledovat provoz společně s kolegyní a být tudíž svědkem údajných přestupků, navrhl provedení důkazu zprávou Dopravního inspektorátu v Olomouci o tom, jakým řidičem policista H. uložil dne 23. 9. 2010 pokutu a v kolik hodin. Magistrát města Olomouce vydal rozhodnutí, v jehož odůvodnění konstatuje, že výslech svědka T. M. neprovedl, jelikož oba svědci ve svých svědeckých výpovědích uvedli, že viděli žalobce dne 23. 9. 2010 v 16:20 hod. v O. na ulici P., jak nebyl při řízení motorového vozidla připoután a také to, že řidič byl ve vozidle sám. Stejně tak je tato skutečnost uvedena v úředním záznamu nstržm. V. ze dne 23. 9. 2010, který byl sepsán dne, kdy byl přestupek spáchán, kdy není možné tvrzení policistů nikterak zpochybňovat. Návrh obviněného vyžádat si zprávu od Policie ČR, dopravního inspektorátu Olomouc, považuje za nadbytečný a provedení takového důkazu by bylo v rozporu se zásadami hospodárnosti a rychlosti řízení, jelikož má za to, že má dostatek podkladů k vydání rozhodnutí. V rámci odvolání žalobce zopakoval, že požaduje výslech spolujezdce, pana T. M.. Konstatuje, že správný orgán nepostupoval správně, když hodnotil výsledek důkazu výpovědi T. M. ještě před tím, než takového svědka vyslechl. Důkazy navržené žalobcem v odvolacím řízení žalovaný neprovedl a opět v napadeném rozhodnutí poukázal na výpovědi policistů a na úřední záznam, ze kterých vyplývalo, že žalobce byl ve voze sám, přičemž zcela přehlédnul, že policista H. uvedl, že si přesně nevzpomíná. Žalobce také považuje za zcela liché a nepřiléhavé odůvodnění žalovaného, proč nejde v daném případě o porušení „rovnosti zbraní“, když žalovaný nevyslechl navrhovaného svědka M., přičemž žalovaný uvádí, že věrohodnost tvrzení žalobce je velmi snížena tím, že žalobce poprvé zmínil skutečnost o spolujezdci až při podání vysvětlení před správním orgánem. Pokud by ji však uvedl již na místě zjištění přestupku v oznámení, pak by dle žalovaného o „porušení rovnosti zbraní“ evidentně šlo. Žalobce k tomu namítá, že na místě přestupku bylo nade vše jasné, že ve vozidle sedí další osoba a že navíc nebyl nijak poučen o možnosti vyjádřit se na místě písemně do nějakého dokumentu, proto tak nemohl učinit. Žalobce tak namítá, že shora uvedené věci svědčí o nezákonnosti

napadeného rozhodnutí a podstatných vadách řízení a je přesvědčen, že uvedené procesní vady jej závažným způsobem poškodily a vedly k nesprávnému rozhodnutí.

Ve vyjádření žalovaný uvedl, že námitky žalobce uvedené v žalobě jsou zcela totožné s námitkami uvedenými v odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, rozšířené pouze o tvrzení, že správní orgán jako důkaz vzal úřední záznam policistky, což považuje žalobce za nepřípustné. S tímto se ovšem žalovaný nemůže ztotožnit, jelikož správní orgán sice úřední záznam v odůvodnění zmínil, ale policistku, která jej vyhotovila, vyslechl jako svědka a teprve tuto výpověď vzal správní orgán jako jeden z důkazů. Proto považuje námitku o nepřípustnosti důkazu formou úředního záznamu jako lichou. Úřední záznam jen prokazuje, že skutečnosti uvedené ve výslechu svědka (policistky), jsou totožné se skutečnostmi, které policistka zaznamenala ve svém úředním záznamu v den přestupku žalovaného, což zvyšuje věrohodnost svědecké výpovědi policistky. Navíc se žalobce při silniční kontrole ke svému jednání odmítl vyjádřit a oznámení o přestupku odmítl podepsat. O údajném svědkovi se pak zmínil až při ústním jednání, což bylo následně vyhodnoceno jako tvrzení účelové. Žalovaný dále ve své argumentaci odkazuje na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 4. 5. 2011.

Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil, že podle oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu Policie ČR ze dne 23. 9. 2010 téhož dne v 16:20 hodin v O. na ulici P. žalobce řídil vozidlo Renault Megane, barva stříbrná, RZ: X a přitom nebyl na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Žalobce s přestupkem nesouhlasil. Na místě bylo sepsáno oznámení o přestupku, které žalobce nepodepsal ani se v něm písemně nevyjádřil. Jako svědka uvedla sepisující nstržm. V. V. nstržm. Z. H.. V oznámení není uvedeno, že by jej žalobce odmítl podepsat a vyjádřit se k věci (pozn. soudu: což je odlišnost oproti jiným souzeným věcem a běžné praxi Policie ČR), ani z oznámení nevyplývá, že by o tom byl poučen.

Podle úředního záznamu ze dne 23. 9. 2010 Policie ČR téhož dne v 16:20 hodin v O. na ulici P. bylo zastaveno nstržm. V. V. při pravém okraji vozovky vozidlo Renault Megane, barvy stříbrné, RZ: X, jelikož jeho řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Řidič byl ztotožněn jako žalobce. Žalobce byl ve vozidle sám. Bylo mu sděleno, že porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., a tím se dopustil přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb. Řidič s přestupkem souhlasil a byl ochoten zaplatit blokovou pokutu ve výši 200 Kč, kterou mu nstržm. V. udělila. Dále jí sdělil, že je ochoten zaplatit i vyšší pokutu, ale jen v případě, že bude věc vyřešena za jiný nebodovaný přestupek. To policistka odmítla a proto jí žalobce sdělil, že s přestupkem nesouhlasí. Následnou lustrací bylo zjištěno, že řidiči bylo již uděleno 8 trestných bodů. Nstržm. V. přistoupila k sepsání „*Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu*“. Řidič se po jeho přečtení do něj nevyjádřil, ani jej nepodepsal. V době spáchání přestupku i při jeho řešení bylo jasno a slunečno, viditelnost do dálky byla dobrá, přestupek policistka jasně viděla dalekohledem, stejně

tak její kolega, sám řidič se zpočátku přiznal. Při jednání byl i kolega nstržm. V.. Hustota provozu byla mírná, řidič byl ve vozidle a při řešení přestupku sám. S řidičem byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem.

Podle protokolu o podání vysvětlení ze dne 10. 11. 2010 žalobce uvedl, že byl dne 23. 9. 2010 stavěn hlídkou Policie ČR, požádali jej o doklady k řízení motorového vozidla s tím, že špatně svítí, mysleli si, že svítí mlhovkami a zeptali se jej, jestli si je vědom toho, že spáchal přestupek. Žalobce uvádí, že podotkl, že jde o homologovaná světla na denní svícení. Další věcí mělo být, že nebyl řádně připoután. K tomu žalobce uvedl, že připoutaný byl, pouze si upravoval pás výškově na levé straně. Policistka mu měla nabídnout vyřešení věci v blokovém řízení, na což ji měl žalobce říct, že mu nejde o 200 Kč, ale o to, že nic nespáchal, že jde o princip. Žalobce dále uvedl, že ve vozidle s ním byl spolujezdec T. M. a že druhý policista byl v době řešení přestupku ve velké vzdálenosti od své kolegyně.

Svědék nstržm. Z. H. u správního orgánu I. stupně vypověděl, že dne 23. 9. 2010 vykonával s kolegyní V. službu na ulici P. v O., kde v cca 16:20 hod. viděla kolegyně V. služebním dalekohledem, jak žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Toto viděl i on sám. Žalobce dojel k hlídce nepřipoután. Dalekohled měla pouze kolegyně, on viděl, že žalobce není připoután očima. Kolegyně vůz zastavila a řešila přestupek s žalobcem, ten s ním souhlasil a kolegyně mu udělila blokovou pokutu ve výši 200 Kč, s tou také souhlasil, ale chtěl vědět, jestli jsou za to body, jelikož tvrdil, že je v bodové tísni. Kolegyně mu sdělila, že ano a přes lustraci zjistila, že má 8 bodů. Pán to chtěl tedy napsat na něco jiného, s tím kolegyně nesouhlasila, a proto bylo sepsáno oznámení. Na počasí ani viditelnost daného dne si přesně nevzpomněl. Žalobce spatřil bez bezpečnostního pásu z cca 2-3 metrů, bez pásu k hlídce i dojel, to viděl čelně. Zda byl řidič daného dne ve vozidle sám, si nevzpomněl. Co dělal, když jeho kolegyně viděla žalobce dalekohledem, si nevzpomněl.

Svědkyně nstržm. V. V. u správního orgánu I. stupně vypověděla, že dne 23. 9. 2010 vykonávala službu s kolegou Z. H. v ulici P. v O.. Viděla přijíždět vozidlo, jehož řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, následně jej zastavila a sdělila řidiči, čeho se dopustil. Řidiči uložila blokovou pokutu 200 Kč, ten s částkou souhlasil a tvrdil, že klidně zaplatí částku vyšší, ale že se nebude jednat o bodový přestupek, z důvodu bodové tísně. Situaci si prověřila ve vozidle lustrací a zjistila, že už v té době měl 8 bodů. Vzhledem k tomu, že řidič následně s přestupkem nesouhlasil, když jej nechtěla přepsat na jiný nebodovaný přestupek, sepsala oznámení. Řidič se do oznámení nevyjádřil, ani jej nepodepsal. Daného dne svítilo slunce a viditelnost byla dobrá. Řidiče spatřila bez zapnutého pásu dalekohledem, ze vzdálenosti asi cca 100 – 80 metrů. Kolega dalekohled neměl, viděl ho pouhým okem, kdy ji na to upozornil. Řidič nebyl připoutaný ani když k nim přijížděl, což viděla přes čelní sklo. Daný den byl ve vozidle určitě sám. V době, kdy se dívala dalekohledem, stál kolega vedle ní.

Podle protokolu o ústním jednání se po provedeném dokazování výslechem svědků žalobce vyjádřil, že bodový systém zná velmi dobře, ročně najezdí cca 50 000 km, a proto by se policistky určitě neptal, jestli je jízda bez připoutání bodována nebo ne. Uvedl, že druhý policista prováděl hlídkovou službu odděleně, kdy v uvedený čas kontroloval jiné vozidlo a pokutoval jiného řidiče před služebním vozidlem. Ve vozidle byl spolujezdec T. M., který byl také připoután. Když vyjížděl z parkoviště u Vojenské nemocnice, upravoval si výškové chycení pásu, protože předtím vozidlo řídil

pan M., který je mnohem vyšší, než on. Jako důkaz navrhl žalobce výslech svědka T. M. a vyžádat si zprávu o tom, jakým řidičům uložil policista H. pokutu dne 23. 9. 2010 a v kolik hodin.

Rozhodnutím ze dne 27. 1. 2011 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o přestupku, citované shora. Správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že na základě provedených důkazů zaujal následující stanovisko, že výpovědi policistů se v rozhodných údajích shodují. Ve výpovědích jsou sice drobné nesrovnalosti, ale to lze přičíst skutečnosti, že k podání svědeckých výpovědí došlo s odstupem času, kdy v nich nebylo shledáno takové pochybení, pro které by o jejich obsahu jako celku správní orgán pochyboval. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že si oba přesně pamatují, kde měli toho dne stanoviště, odkud kam řidič jel a z jakého úhlu pohledu a v jaké vzdálenosti jej spatřili. Policisté provádějí silniční kontrolu při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž nemají na bezdůvodném poškození jmenovaného nejmenší zájem. Proto správní orgán zhodnotil jejich výpovědi jako věrohodné a při rozhodování z nich vycházel. K návrhu žalobce provést výslech svědka pana M. jako údajného žalobcova spolujezdce správní orgán konstatuje, že tento důkaz neprovedl, jelikož oba svědci ve svých výpovědích uvedli, že viděli pana Ch. dne 23. 9. 2010 v 16:20 hod., že byl ve vozidle sám. Tato skutečnost je také uvedena v úředním záznamu nstržm. V. ze dne 23. 9. 2010 a proto není možné tvrzení policistů nikterak zpochybňovat. Správní orgán shledal tvrzení žalobce, že měl daného dne ve vozidle spolujezdce, jako účelové. K návrhu žalobce vyžádat si zprávu od Policie ČR, kterým řidičům uložil policista H. dne 23. 9. 2010 pokutu a v kolik hodin, konstatuje, že důkaz považuje za nadbytečný a jeho provedení by bylo v rozporu se zásadami hospodárnosti a rychlosti řízení, jelikož má dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku namítal žalobce, že tento orgán neprovedl výslech svědka pana M., ačkoliv od podání vysvětlení tvrdí, že byl v daný den jeho spolujezdcem. Závěr, že *„tvrzení policistů je není možné nikterak zpochybňovat“*, to, že svědek navržený žalobcem je nevěrohodný a postup správního orgánu považuje žalobce za nesprávné a znovu navrhuje výslech svědka p. M..

Napadeným rozhodnutím neshledal žalovaný odvolací námitky důvodnými. K námitce žalobce, že správní orgán měl hodnotit výsledek důkazu výpovědi svědka T. M. ještě předtím, než svědka vyslechl odvolací soud správní orgán uvádí, že správní orgán I. stupně nic takového neučinil, pouze zdůvodňoval odmítnutí provedení takového důkazu pro nadbytečnost. Důvodem odmítnutí byla skutečnost, že oba policisté po řádném poučení při svědecké výpovědi uvedli, že obviněný nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem a hlavně, že byl obviněný ve vozidle sám. Žalovaný odkazuje na to, že výběr důkazů náleží správnímu orgánu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 32/2006-52. Žalovaný shledává zamítnutí provedení tohoto důkazu jako zcela odůvodněné, kdy též neuvěřil, že se svědek na místě nacházel a proto by výslech uvedeného svědka nemohl přinést do případu žádné nové skutečnosti, jeho provedení by bylo proto nadbytečné a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném ke dni 23. 9. 2010, *přestupku se dopustí ten, kdo jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k) poruší zvláštní předpis.*

Podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*

K procesnímu postupu zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů jsou i v přestupkovém řízení se použijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Podle § 50 odst. 4 správního řádu *hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. K provedení důkazů lze podle § 51 odst. 1 správního řádu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*

Podle § 123a přílohy zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *se bodovým hodnocením zajišťuje sledování opakovaného páchání přestupků, jednání, které má znaky přestupku podle jiného právního předpisu, nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.*

Příloha k zákonu o silničním provozu obsahuje přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání. Za porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nebo užít ochrannou jsou stanoveny 2 body.

Soud shledal jako důvodnou námitku, že řízení trpí vadami, které mohly vést k nezákonnému rozhodnutí, a to proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Jak v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak v napadeném rozhodnutí žalovaného je konstatováno, že byl skutkový stav dostatečně prokázán výpověďmi nstržm. V. a nstržm. H., když se obě výpovědi svědků v rozhodných údajích shodují, a to zejména v tom, že oba policisté shodně uvádějí, že viděli žalobce jet ve vozidle nepřipoutaného bezpečnostním pásem a že oba potvrdili, že jej v době silniční kontroly viděli jet samotného. Nstržm. Z. H. přitom tuto skutečnost ve své výpovědi nikdy neuvedl, naopak na dotaz správního

orgánu, zda byl řidič ve vozidle v daný okamžik sám, odpověděl, že si nevzpomíná. Jak správní orgán I. stupně, tak odvolací správní orgán se proto opírají o důkaz, který nemá oporu ve spisech, a to o výpověď nstržm. H. o tom, že viděl, že žalobce jet ve voze samotného. Tato shoda ve výpovědích měla podle rozhodnutí o přestupku přitom posílit důvěryhodnost „policejní verze příběhu“ a přesvědčit správní orgány o její pravdivosti. Správní orgány se tedy nejen o takový neexistující důkaz opíraly, ale navíc jej považovaly za klíčový. Za takové situace nelze než přisvědčit žalobci, že jde o procesní vadu, která jej mohla poškodit.

Soud dále považuje za důvodnou námitku, že se správní orgány dostatečně nevypořádaly s návrhem na výslech svědka T. M.. Soud v otázkách odmítnutí provedení důkazů odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. 1 As 44/2009, podle kterého *„provedení důkazů navržených účastníky řízení pak správní orgán může odmítnout v případě, pokud by získání nebo provedení důkazů bylo v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu), pokud by byla v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která by znemožňovala žádosti vyhovět (§ 51 odst. 3 správního řádu) nebo v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním a bylo by tak již nadbytečné. Pojem "důvodné pochybnosti" je pak potřeba vykládat tak, že tyto pochybnosti nejen že již neexistují na straně správního orgánu, ale že správní orgán vzal v úvahu možné zpochybnění jím zjištěného skutkového stavu ze strany účastníků řízení, tj. vypořádal se rovněž s jejich připomínkami a námitkami a přihlédl ke všem okolnostem, které vyšly v řízení najevo, jak požaduje také § 50 odst. 4 správního řádu.“*

Je nutné odmítnout postup správních orgánů při zamítnutí provedení výslechu svědka Michálka zdůvodněný skutečností, že oba policisté shodně vypovídali, že viděli žalobce jet samotného ve voze, kdy takovou výpověď nelze zpochybnit, jelikož policisté prováděli silniční kontrolu při výkonu svého povolání a plnili tak svou zákonnou povinnost a tudíž neměli na bezdůvodném poškození žalobce sebemenší zájem. Bez ohledu na to, že tvrzení, že viděli oba policisté jet žalobce samotného, nemá oporu ve spise, jak již bylo řečeno výše, není možné důkaz označit jako nevěrohodný a účelový ještě před jeho samotným provedením ve chvíli, kdy stojí zjištění o skutkovém stavu pouze na svědeckých výpovědích, které nám dávají pouze nejasný a jednostranný pohled na věc. To se jeví jako zřejmé porušení rovnosti zbraní.

Taktéž s dalším argumentem pro odmítnutí provedení důkazu, a to že se žalobce o panu M. poprvé zmínil až při podání vysvětlení před správním orgánem prvního stupně, což snižuje věrohodnost takto navrhovaného důkazu a potvrzuje účelovost žalobcova tvrzení, se nelze ztotožnit. Dle žalovaného, pokud by toto učinil již do oznámení přestupku, jednalo by se o zcela jinou situaci a takovýto návrh by byl více věrohodný a jeho neprovedení by bylo zcela jistě porušením „rovnosti zbraní“. Zde soud musí odkázat na zásadu zákazu sebeobviňování, to zejména znamená, že žalobce není povinen vypovídat proti sobě vůbec anebo může na svou obhajobu tvrdit skutečnosti v kterékoli fázi řízení, může výpověď měnit, není povinen vypovídat pravdu apod., aniž by mu tyto skutečnosti šly k tíži. Odmítnutí žalobce podat na místě vysvětlení a už vůbec skutečnost, že žalobce hned na místě neoznačil důkazy k vyvrácení tvrzení uvedených v úředním záznamu (sepsaném až následně po šetření přestupku na místě), nemůže být v žádném případě důvodem odmítnutí provedení důkazu k podpoře žalobcova tvrzení, z důvodu nevěrohodnosti a účelovosti takového

tvrzení. Takový postup by se dal vyhodnotit jako sankce za to, že obviněný „nespolupracuje“ podle představ správních orgánů a jako takový by byl v příkrém rozporu se zásadou zákazu sebeobviňování.

Správní orgány tedy měly v dané chvíli hodnotit, zda bylo zjištění skutkového stavu takové kvality, že o něm neexistovaly žádné důvodné pochybnosti a zvážit, zda by se takový navrhovaný důkaz jevil jako nadbytečný, protože by pouze potvrzoval skutečnosti zjištěné předchozím dokazováním. Pouze v takovém případě by mohl správní orgán provedení důkazu odmítnout, v opačném případě byl povinen jej provést. Otázky věrohodnosti či účelovosti si pak správní orgán může pokládat a vyhodnocovat v rámci hodnocení důkazů, až po provedeném dokazování.

Soud v odmítnutí provedení výslechu svědka T. M., s daným odůvodněním a za dané důkazní situace, spatřuje porušení zásad zákazu sebeobviňování, presumpce neviny, in dubio pro reo a zásady materiální pravdy.

V otázce správnosti závěrů žalovaného i správního orgánu I. stupně zdejší soud konstatuje, že v souzené věci stály naproti sobě dvě verze příběhu, za který je žalobce trestán. Na straně podpory verze tak, jak ji shledaly jako prokázanou správní orgány, stojí toliko tvrzení dvou policistů a žádný jiný důkaz. Na druhé straně stojí tvrzení žalobce, které označily správní orgány jako účelové a návrhy na dokazování žalobce, které označily správní orgány v případě zprávy Police ČR, dopravního inspektorátu, jako nadbytečný a v případě výpovědi svědka M. jako účelový. Z hlediska rovnosti obou stran je důkazní pozice na základě takto provedených důkazů velice slabá. Správní orgány se věcně nezabývaly rozporem mezi tvrzeními žalobce na straně jedné a výpověďmi policistů na straně druhé. Stejně tak se ani nezabývaly rozpory ve výpovědích samotných policistů.

Problematiku proti sobě stojících výpovědí obviněného a policistů ve své judikatuře opakovaně řešil Nejvyšší správní soud a např. v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. 2 As 52/2011, v obdobné věci konstatoval: „...český právní řád vychází ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Nevychází naopak ze zásady, že některý důkazní prostředek má a priori vyšší váhu než důkazní prostředek jiný. Jistě tedy nelze bez dalšího vycházet z toho, že výpověď policisty má větší význam než výpověď jiného svědka.“ Situace, kdy obviněný z přestupku tvrdí, že přestupek nespáchal a dva zasahující policisté tvrdí opak, nejsou ojedinělé. „...V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědí svědků.“

V souzené věci se správní orgány vůbec nezabývaly skutečností, kterou žalobce uvedl již v samotném podání vysvětlení a to, že druhý policista, nstržm. H. se v danou chvíli věnoval úplně jinému řidiči a u samotného řešení přestupku nebyl. Toto tvrzení přitom výrazně zpochybňovalo svědeckou výpověď nstržm. H.. Správní orgán se s tímto tvrzením vůbec nevypořádal a ke svědecké výpovědi policisty nadále přihlížel jako ke klíčovému důkazu. Navíc, jak bylo již výše řečeno, z výpovědi nstržm. H. vyvozoval skutkové závěry, které vůbec neměly oporu ve spise.

Disharmonie mezi výpověďmi obou zasahujících policistů se přitom objevuje už v samotném začátku, kdy nstržm. V. tvrdí, že žalobce jedoucího bez bezpečnostního pásu uviděla poprvé služebním dalekohledem ve vzdálenosti 80 – 100 m, pak ji na něj

upozornil právě její kolega nstržm. H., který však uvádí, že řidiče poprvé spatřil, že jede bez pásu až ve chvíli, když se nacházel asi 2 – 3 metry od jejich stanoviště.

Nstržm. H. si také nebyl schopen vybavit počasí, viditelnost, ale ani přítomnost spolujezdce v daný den. Drobné nesrovnalosti ve výpovědích policistů se skutečně mohou přičítat časovému odstupu, který nastal mezi dnem spáchání přestupku a podání vysvětlení, jak argumentuje správní orgán I. stupně, ovšem v daném případě je zpochybňována skutečnost, zda se policista vůbec účastnil řešení přestupku, zda jej viděl a zda tím pádem může být vůbec svědkem v dané věci. Zjištění těchto skutečností by přitom mohlo zásadně ovlivnit míru věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů.

Zdejší soud zdůrazňuje v souzené věci, že jde o správní trestání a důsledky napadeného rozhodnutí jsou velmi významné. Ze zásad správního trestání odkazuje soud především na zásadu presumpce neviny. Ta znamená i to, že důkazní břemeno o spáchání přestupku nese stát - srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, <http://nalus.usoud.cz>, který lze přiměřeně aplikovat i na souzenou věc a podle kterého „*princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [viz nález sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [viz nález sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla "prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost" (viz nález sp. zn. IV. ÚS 260/05). Podle názoru Ústavního soudu musí obecný soud dodržet vysoký standard i pokud jde o hodnocení vypovídací schopnosti a hodnověrnosti důkazu samotného. Jde-li o hodnocení důkazů, procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci obecného soudu, avšak nemůže jít o úvahu absolutní, nevázanou na zkušenostmi prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivec uznán vinným na podkladě objektivních a skutečnosti odpovídajících zjištění, protože pouze ona jsou způsobilá ospravedlnit krajní opatření spočívající zbavení jednotlivce jeho osobní svobody. Právě z tohoto důvodu Ústavní soud zformuloval určité principy vážící se k provádění a hodnocení důkazů, např. princip opomenutého důkazu, princip možnosti verifikace důkazů směřujících proti obžalovanému či zásadu zákazu deformace důkazů, v němž jde o zákaz vyvozování z důkazu takových skutkových zjištění, která při racionálním zhodnocení nevyplývají z provedeného důkazu, a lze dodat, že nejsou podporovány ani obecnou zkušeností [nález sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. 1. 2009 (N 7/52 SbNU 73)].“*

Ostatně, k podpoře uvedených názorů dospívá i recentní judikatura, podle které svědecké výpovědi policistů je tedy nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ale pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody... u tak obtížné zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem, otázka

přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová. Proto je úkolem správních orgánů důkladně zhodnotit, zda měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku. Míra věrohodnosti jejich výpovědí by přitom byla vysoká třeba v případě, že by policisté přesně popsali mobilní telefon s uvedením jeho typu, barvy či designu apod. ... 19. V nyní posuzované věci správní orgány považovaly daný přestupek za prokázaný jen na základě svědeckých výpovědí policistů, aniž by tyto výpovědi byly podány natolik určitě, jak bylo předestřeno v citovaném rozhodnutí. Nadto jsou ve správním spisu založeny fotografie vozidla stěžovatele, z nichž nevyplývá, že by při pohledu na vozidlo byl zřetelně viditelný prostor u řidiče tak, aby bylo možné bez pochyb spatřit případné telefonování či držení mobilního telefonu. S ohledem na konkrétní okolnosti projednávaného případu proto Nejvyšší správní soud v této věci dospěl k závěru, že důkazy provedené ve správním řízení nestačily k prokázání předmětného přestupku. Soud proto uzavřel, že skutková podstata, ze které správní orgán první instance vycházel při rozhodování o přestupku stěžovatele dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o přestupcích, nemá oporu ve spisech a krajský soud pochybil, pokud napadené správní rozhodnutí nezrušil... (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č.j. 8 As 100/2011-70, v návaznosti na rozsudky téhož soudu ze dnů 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, a 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86).

V souzené věci je nutno podotknout rovněž to, že žalobce byl zastaven původně z důvodu kontroly světel vozidla žalobce. To, co platí pro zjištění přestupku spočívajícím v držení hovorového zařízení za jízdy, platí obdobně pro nepřipoutání se bezpečnostními pásy. V případě rozporů mezi důkazy nejde rozhodně o situaci, kdy je nepochybně prokázáno, že se žalobce přestupku dopustil.

Pro úplnost soud konstatuje k výsledku svědka navrženého žalobcem jeho důvěryhodnosti, že samy správní orgány v jiné věci (souzené zdejším soudem pod sp. zn. 76A 21/2011, č. j. KUOK 17285/2011) uvedly, že důvěryhodnost žalobcem navržených svědků byla posuzována až poté, co podali výpovědi.

Závěrem soud shrnuje, že obvinění z přestupku s následným uznáním viny a uložením sankcí a odečtem dvou bodů z dvanácti v evidenci řidičů, klade zvýšené nároky na provádění správního řízení a dokazování. Lakonické odmítnutí žalobcových námitek a návrhů na dokazování správními orgány jako účelových v takové věci a situaci, kdy jako jediný podklad rozhodnutí a důkaz o spáchání přestupku stojí dvě tvrzení policistů, kdy jedno je navíc výrazně zpochybněno, je důvodem pro zvýšenou pozornost při vypořádání se s námitkami a uvážením o tom, jaké důkazy a jakým způsobem provádět. Pokud se s některými tvrzeními správní orgány nevypořádaly vůbec (např. tvrzení, že nstržm. H. se v dané chvíli věnoval jinému řidiči a u řešení přestupku nebyl), jiné naopak vzaly za své, ačkoliv neměly oporu ve spisech a tudíž v souzené věci není postaveno najisto, že obvinění žalobce je pravdivé, je nutno vést další dokazování a pokud ho nelze nijak prokázat, nutno zohlednit i zásadu *in dubio pro reo* a zvážit, zda přestupek měl za následek natolik škodlivý následek (např. nehodu apod.), že lze opomenout všechny ostatní pravidla řízení, jeho principy, sledované cíle a hodnoty, a vyzdvihnout verzi, podpořenou pouze tvrzeními policistů, jinak neprokazatelnými. Shrnuto s ohledem na vše výše uvedené, popsané a přezkoumávané správní řízení je za dané procesní situace zatíženo vadami, které způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Soud konstatuje k návrhu žalobce na zrušení rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně, že v souladu s principem subsidiarity soudního přezkumu napadených

rozhodnutí a řízení jim předcházejících a dále kasačním charakterem soudního přezkumu zrušil pouze napadené rozhodnutí a další procesní postup ponechává na uvážení žalovaného.

Z výše uvedených důvodů krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení správní orgány provedou navržené anebo další důkazy tak, aby byl zjištěn skutkový stav v takovém rozsahu, a aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a nato správní orgány řádně zdůvodní svůj procesní postup a vypořádají se dostatečně se všemi námitkami a návrhy žalobce, včetně konkrétních úvah, proč některé navržené důkazy neprovedly.

Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení neúspěšnému žalovanému a přiznal ji úspěšnému žalobci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s.

Žalobci přiznal soud na nákladech právního zastoupení odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v částce 2 x 2.100 Kč a dvakrát režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 600 Kč, tj. celkem 4.800 Kč; dále k odměně náleží náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 2.000 Kč. K částce 4.800 Kč náleží podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 960 Kč, celková částka nákladů řízení tak činí 7.760 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 16. 10. 2012

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně